

Lectio: Róma 12,4-6a

Textus: 1 Korintus 3,11-13

"Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz."

Szeretett testvérek a mai napon egy több hónapja tervezgetett igehirdetés sorozatba kezdünk. Ez mindig izgalommal tölti el a templomos embert akár ige hirdető akár ige hallgató, hiszen az eddigi sorozatokban is érdekes fogalmak mögé tekintettünk az ige szemüvegén át – akár a lélek gyümölcseivel vagy a hit fegyverzeteivel foglalkoztunk..

Az elkövetkező 7 alkalom, azonban más lesz. Nem azért mert mi igehirdetők ne készülnénk izgalommal, vagy a hallgatóság – jó reménység szerint - ne várná az üzenetet – hanem azért lesz más, mert nem egyszerűen hangzatos és mély bibliai fogalmak mögé nézünk – hanem magunkba!

Magunkba mint gyülekezet, magunkba mint gyülekezeti tagokba, magunkba mint Krisztus testének tagjaiba.

7 héten keresztül keressük azokat a sarokpontjait az életünknek, hitéletünknek amely talentumainkat arra kaptunk, hogy a szolgálatunk alapja legyen – Van erre is egy gyönyörű bibliai kifejezés amellyel az elkövetkező alkalmak során biztos vagyok benne hogy sokat találkozzunk – ez a **KEGYELMI AJÁNDÉK**.

Nem egyszerűen kegyelemről és nem egyszerűen ajándékról hallunk majd az elkövetkező hetekben – hiszen hajlamosak lennénk leegyszerűsíteni a kegyelmet az iskolai kegyelem kettesre az ajándékot meg a karácsonyfa alatt bujkáló ajándékdobozokra. Azokról a Kegyelmi ajándékokról gondolkodhatunk együtt, amelyet szoktak valamiféle tehetségként vagy karizmákként is emlegetni.

Nem összekeverendő azonban ez a kegyelmi ajándék a tehetséggel.

A kegyelmi ajándékok és jó esetben a tehetség is mások hasznára adatnak, nem sajátunkra, mégis különbség van abban, hogy kinek és mikor adatik a tehetség és a kegyelmi ajándék.

Martin Scorsese a híres filmrendező, aki nem mellesleg napi rendszerességgel templomba járó hívő ember – Nos amikor valaki megkérdezte tőle egy riportban, hogy hogy milyen célból karol fel elesett, lecsúszott embereket a filmjei készítésekor, és hogy ezt milyen jól csinálja, meg hogy honnan van ehhez tehetsége - **Scorsese** különös választ adott – Egy olyan választ ami most nekünk is segít a kegyelmi ajándék fogalmát homogénné, egyértelművé tenni!

Úgy fogalmazott: „A természetes tehetséget az ember genetikai okokból vagy környezeti okokból kapja, vagy mert Isten egyszerűen neki akarja ajándékozni. A kegyelmi ajándékokat a Szentlélek adja minden hívőnek (Róma 12:3, 6), amikor valaki Krisztusba veti hitét. Abban a pillanatban a Szentlélek azokkal az ajándékokkal ruházza fel a hívő keresztyént, amelyekkel Ő akarja, amelyekkel szolgálhat – ilyen szolgálat az enyém is!

A mai bevezető alkalmon ezt a szót emelném ki a Krisztus testének egységében, az egyházban, a gyülekezet közösségében - **SZOLGÁLAT!**

- Nem árulok el nagy titkot - a reformáció hónapjába léptünk, és azt kell mondanom hogy az igehirdetés sorozatunk szerint mára kijelölt újszövetségi ige is erre hangol minket. Előre fordítja figyelmünket a reformáció egyik nagy témája felé: Egyrészt hogy mi az egyház? De főleg hogy, hogyan működik Isten szerinti módon a keresztyén gyülekezet – különös tekintettel a kegyelmi ajándékokra amelyekkel szolgálhat az ember!?

Pál apostol a korinthusi gyülekezet tagjainak a saját példájukon mutatja ezt meg. Ráadásul nem elvi, filozófiai kérdéseket boncolgat eközben, hanem olyan képeket tart a gyülekezet tagjai elé, amik egészen világossá teszik ezt az egyébként nagyon nehéz témát. – Nézzük tehát most mik is ezeket a képeket! Engedjük, hogy ezek a maguk nyelvén beszéljenek hozzánk, és kérdezzenek bennünket is!

Az első képen az alap látható. Minden épületnek szüksége van egy alapra, amire ráépül, hogy ne süllyedjen meg. – Közeli élmény lehet, az elmúlt időszakban a gyülekezeti terem vizesblokkjának az alapját láthattuk elkészülni, amire azóta falak is kerültek.

Az alap alulról tartja össze az épületet. Minél nagyobb, magasabb egy épület, annál erősebb, mélyebb alapot igényel. Ez ad neki biztonságot és tartást.

A keresztyén egyház és a hívő ember számára minden mást megelőz az a hitvallás, hogy életünk Krisztusra épül, nekünk Ő az alap. Ő tartja meg népét mint közösséget, és Ő ad biztonságot egyéni életünknek is.

Ez a kép egyébként azért is beszédes, mert nyilvánvaló, hogy egy egységes alapra van szükség.

Nem futhat párhuzamosan két alap, olyan nincs hogy ide is teszünk alapot meg két méterrel arrébb is egy másikat hogy aztán a tartófalunk első része az egyiken, a hátsó pedig a másikon nyugodjon.

Mint ahogy az is nyilvánvaló, hogy az elkészült alapot nem lehet cserélgetni. Nem lehet utólag kiszedni az épület alól, és másikkal helyettesíteni. Az még Mekk Eleknek sem sikerült az ismert rajzfilmben, hogy előbb volt kész a tető, és utána építették alá a falakat...

Jézus Krisztus az egyetlen alap, akire ráépültünk, nincsen más. És nyugodjunk meg, ez a legbiztosabb alap, kősziklára helyeztük magunkat, a mi hitünknek építményét!

De a mindennapi életben furcsán tekintünk egy önmagában álló alapra – az apostol hozza is a rávalót!

A második képen a felépítmény látható. Pál azt írja a korinthusiaknak: Ti vagytok az Isten épülete.

Igen ám, de miféle épületet látunk itt az Igében?

Ez itt nem olyan, mint valami statikus, mozdulatlan épület, mint egy kőtemplom vagy székesegyház, amit megépítettek, aztán megáll örök időkre. Ez itt egy nyüzsgő épület! Élő épület, ami tele van mozgással, mert folyamatosan épül, mert soha nincs teljesen kész.

Olyan, mint egy méhkas, ami tele van zöngéssel, jövés-menéssel, szorgoskodással. És ott is az egész munkának egyetlen központja van: az anyakirálynő. Szavak nélkül is ő tartja egyben az egész családot és ő ad értelmet a közös munkának. Ha elpusztul, szétszéled a család.

Pál önmagáról mint építőmesterről ír. Alapot vetettem, vagyis elhoztam hozzátok az evangéliumot, hirdettem nektek, ti pedig megismertétek Jézus Krisztust, és azóta is folyik az építkezés Őreá mint alapra.

Van már alapunk, tudjuk mi épül rá...

Aztán a következő képen már az építőanyagokat látjuk. Különféle anyagokat lehet belevinni az építkezésbe.

Az apostol az építőanyagokat értékességük és tartósságuk szerint osztja két csoportba. -Arany, ezüst és drágakő – ezek értékesek és tűzállók (azért megjegyzem a drágaköveknél, hogy a gyémánt igencsak jól ég – elvégre is szénből van...).

-Fa, széna és szalma – ezek kevésbé értékesek, és nem tűzállók.

Ennél a képnél nagyon fontossá válik, hogy nem mindegy, mit építünk bele az épületbe. **Nem mindegy, hogyan végezzük szolgálatunkat Isten gyülekezetében, és mit adunk Neki önmagunkból, és tehetségünkéből.**

Azért nem mindegy, mert a végén van egy próba. Az apostol ír a nagy elszámolásról, az Isten előtti számadásról, ami olyan, mint egy tűzpróba.

Megvizsgálja munkánkat, dolgainkat, szolgálatainkat, tetteinket azok értékessége szerint. „Ha valakinek a munkája, amit ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni.

De ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át.”

Fontos, hogy ezt a képet jól értsük: Itt nem a személyünk ítéltetik meg, hanem a munkánk, a szolgálatunk. Ugyanis mindenki, aki Krisztus alapján áll, aki ráépült, Hozzá kapcsolódik, Benne hisz, az megmenekül, – akkor is, ha csak fát, szénát vagy szalmát tudott hozzátenni!

Megmenekül, de „mint aki tűzön ment át”. Ez a kép arra figyelmeztet minket: **Nem mindegy, hogy milyen szívvel, és mit teszünk hozzá Isten gyülekezetéhez.**

Arra figyelmeztet, hogy a kegyelmi ajándékainkat, a talentumainkat bizony érdemes kiaknázunk és a Krisztus ügyére fordítanunk.

Hadd nyugtassak vagy éppen izgassak fel mindenkit: - Mindannyiunknak vannak ilyen ajándékaink. Van aki már felfedezte magában, van aki keresi még – DE VAN!

És ha van akkor szolgálatba kell állítani – a testvéri közösség, a Krisztus teste, a gyülekezet szolgálatába és annak építésére.

Építő anyagokról beszél az apostol...

Mitől „tűzálló” egy építőanyag? Mitől lesz értékesebb egy szolgálat? Talán az eddigiekből is érezzük: **Egy szolgálat értékesége nem a nagyságán, nem a sokaságán és nem is a látványosságán múlik! Sokkal inkább azon, hogy mennyire jön szívből!**

A gyülekezet egyik legfontosabb szolgálata pl. az, hogy itt vagyunk az istentiszteleten. Ezt a szolgálatot ma délelőtt mindannyian megtettük: összekészítettük magunkat, és eljöttünk.

A gyülekezet fontos hitvallása, életjele ez. Már csak azért is, mert így ellentmondunk a most uralkodó korszellemnek, miszerint nem fontos a közösség – esetleg a Facebookon – amúgy meg boldoguljon mindenki magában, ahogy tud.

A keresztyén közösségben ez nem így van! És nem csak azért, mert emberileg is örülhetünk egymásnak, mosollyal, kézfogással jelezzük összetartozásunkat.

Hanem még inkább azért, mert itt az emberinél sokkal többet kapunk! Itt átéljük, hogy milyen jó nekünk az Úr közelsége!

Fontos nekünk, hogy Igéje rávilágít életünk egy-egy pontjára, fontos az Ő vezetése, és jó nekünk lelkileg épülni, bekapcsolódni az imádságba, éneklésbe.

Igen, ezt vegyük nagyon komolyan: A templomba járás egy nagyon fontos szolgálatunk. Misszió, és élő tanúságtétel Isten ügye mellett.

Természetesen emellett még rengeteg szolgálati lehetőség van. Pl. olyan, ami a gyülekezetben betöltött tisztségünkhöz kapcsolódik, vagy akár egy-egy konkrét feladat, levágom a fűvet, virágot hozok az ÚR asztalára, kiteszem az énekszámokat, zenélek, elkísérek, elhozok valakit az templomba, a gyerekekkel foglalkozom, dolgaink, ügyeink imádságban hordozása, mások hívogatása, és így tovább.

Jézus gyülekezetének építéséhez számtalan módon lehet kapcsolódni.

Vigyük most magunkkal az Igéből elsősorban azt a képet, ami a gyülekezetet egy nyüzsgő, élő épületként ábrázolja! Mert élő az alapja: Jézus Krisztus; és élők a kövei, amik alkotják: mi magunk, a gyülekezet.

Isten előtti csendességben, Vele őszintén beszélgetve keressük meg ezen a képen önmagunkat, a saját helyünket, szolgálati lehetőségünket!

ÁMEN